

AMANDA QUICK

▼ Tajemná
ŽENA

❖ 1 ❖

Kvůli vysokým podpatkům uklouzla na pramínku krve, který vytékal zpod dveří. Beatrice Lockwoodová skoro upadla. Zadržela dech a podařilo se jí sevřít kliku právě včas, aby se udržela na nohou.

Nepotřebovala svoje paranormální smysly, aby poznala, že to, co najde na druhé straně dveří, ji bude pronásledovat už nadosmrti. Shromažďující se bouře děsu v ní však probudila druhý zrak. Sklopila oči a zahlédla zuřivou energii otisků na podlaze. Na skleněné klice uviděla další temně zářící stopy. Paranormální proudy vířily nezdravým světlem, při kterém jí stydla krev v žilách.

Nejradši by s křikem utekla do noci, ale nemohla se otočit zády k muži, s nímž se přátelila a který jí zajistil výnosné a úctyhodné zaměstnání.

S třesoucím se rukama otevřela dveře kanceláře doktora Rolanda Fleminga. Plynová lampa byla stažená na malý plamínek, ale v místnosti bylo dostatek světla, aby viděla muže, který krvácel na podlaze.

Roland se vždy pyšnil dokonale střiženými, ručně šitými obleky a elegantně uvázanými kravatami. Kudrnaté šedé vlasy měl ostříhané podle nejnovější módy, kotlety a knír dovedně upravené. Nazýval sám sebe doktorem, ale jak Beatrice vysvětlil, byl to vlastně jenom herec.

Jeho charismatická osobnost a impozantní vzhled zajišťovaly, že jeho přednášky o paranormálních jevech byly vždy plné.

Dnes v noci však byly jeho dokonale vyžehlená bílá košile a tmavě modré sako zmáčené krví. Brýle se zlatými obroučkami spadly na podlahu vedle něho. Beatrice se k němu rozběhla, třesoucícma se rukama mu rozepnula košili a pátrala po zdroji té krve.

Nezabralo jí dlouho najít hlubokou ránu v hrudi. Krev z ní jen prýštila. Barva jí napověděla, že jde o smrtelné zranění. Přesto však pevně přitiskla dlaně na potrhanou kůži.

„Rolande,“ zašeptala. „Dobry bože, co se tu stalo?“

Roland zasténal a otevřel šedé oči, zorničky měl rozšířené šokem. Když ji však poznal, jako by přival smrti, který se na něho snášel, na okamžik přehlušilo cosi blízke panice. Zakrvácenou rukou ji chytil kolem zápěstí.

„Beatrice.“ Hlas měl ochraptělý z toho, jak se snažil promluvit. V hrudi mu děsivě chrčelo. „Přišel si pro tebe. Řekl jsem mu, že tu nejsi. Nevěřil mi.“

„Kdo si pro mě přišel?“

„Neznám jeho jméno. Je to zřejmě blázen, který se na tebe z nějakého důvodu zaměřil. Pořád je v budově, hledá něco, co by ho k tobě dovedlo. Proboha, uteč.“

„Nemohu tě opustit,“ zašeptala.

„Musíš. Pro mě už je pozdě. Chce *tebe*.“

„Proč?“

„Nevím, ale ať už má jakýkoliv důvod, není pochyb, že je strašný. Nenech mě umřít s tím vědomím. Už tak mě tíží velké břemeno. Jdi. Hned. Prosím tě.“

Nemohla pro něho nic udělat a oba to věděli. Přesto váhala.

„Víš, že se o sebe dovedu postarat,“ řekla. Jednou rukou nadzvedla sukně tak vysoko, aby mohla sáhnout pro zbraň, kterou nosila v pouzdře připnutém ke stehnu. „To ty jsi mě přece naučil, jak tohle používat.“

„Pche, obávám se, že proti muži, který mi tohle udělal, nic nezmůžeš. Pohybuje se rychle a je naprosto nemilosrdný. Uteč.“

Věděla, že má s její malou zbraní pravdu. Když jí radil, jak ji použít, zdůraznil, že tahle zbraň je na větší vzdálenosti nepřesná. Byla navržená na střelbu nablízko. Přes šířku karetního stolu nebo v prostoru kočáru mohla být smrtící. Ale na delší dosah to byla jenom hračička.

„Rolande –“

Pevně jí sevřel zápěstí. „Byla jsi jako moje dcera, Beatrice. Moje poslední přání je, aby sis zachránila život. Ucti mě tím, že to splníš. Okamžitě odsud odejdi. Schovej se v tajné chodbě. Vezmi si vak a lucernu. Až odsud utečeš, nesmíš se nikdy vrátit. Bude tě hledat. Abys přežila tuhle noc, musíš si vybavit všechno, co jsem tě naučil o vystupování na jevišti. Pravidlo číslo jedna je nejdůležitější.“

„Staň se někým jiným. Ano, rozumím.“

„Nezapomeň na to,“ zalapal Roland po dechu. „Je to tvoje jediná naděje. A teď odsud uteč, proboha. Ztrať se a v žádném případě se neukazuj. Tohle monstrum se nevzdá jen tak.“

„Budeš mi chybět, Rolande. Mám tě ráda.“

„Přinesla jsi do mého osamělého, zbytečného života světlo, má drahá. Taky tě mám rád. A teď už jdi.“

Roland znovu zakašlal. Tentokrát se mu ústa naplnila krví. Beatrice si všimla naprostého klidu v jeho hrudi. Flemingovo srdce už nebylo. Strašlivý příval krve ze zranění se zmenšil do úzkého pramínku.

A v děsivém tichu zaslechla kroky na schodišti na konci chodby.

S pistolí v ruce vstala a pospíchala ke skříni na druhé straně místnosti.

Za celou dobu, co pro Rolanda pracovala, bez ohledu na to, kde Akademii založili, se vždycky postaral o únikovou cestu. Vysvětlil jí, že pro bezpečnostní opatření existují dva důvody. První je ten, že když se podniku dařilo,

měli dostatečné množství peněz, které by mohlo přilákat zloděje.

Ale druhý, mnohem důležitější důvod, tvrdil Roland, byl ten, že se kvůli povaze jejich povolání občas dozvěděli tajemství, která by je mohla uvrhnout do nebezpečí. Lidé měli ve zvyku se paranormálním psychotronikům svěřovat, zvlášť při lukrativních poradenských setkáních, kdy klienti vyhledávali jejich radu. A tajemství byla vždycky nebezpečná.

Beatrice se připravila na zaskřípání kovu, když otevřela dvířka skříně, a úlevně vydechla, že k němu nedošlo. Roland dával pozor, aby byly panty vždy promazané.

Zvedla krví potřísněné sukně a vešla do skříně. Uvnitř za sebou zavřela dveře a tápala ve tmě po páčce, která ovládala skrytý panel.

Vnitřní dveře se otevřely jen s nepatrným tlumeným zvukem. Ze starobylé kamenné chodby vyvanul vlhký, plesnivý vzduch. Skulinou ve vnějších dveřích pronikalo dovnitř jen tolik světla, aby odhalilo malou, cloněnou lucernu, balíček sirek a dva plátěné pytle na podlaze. Vrátila pistoli do pouzdra a zvedla lucernu a sirky.

Přehodila si pytel přes rameno a pohlédla do tmavého otvoru Rolandova vaku. Byl příliš těžký, než aby ho unesla spolu se svým vlastním, ale uvnitř byly schované peníze. Bude je potřebovat, aby přežila, dokud nenajde způsob, jak se znovu uživit.

Rychle rozbalila druhý tlumok a prohrabala ho. Ve tmě se musela spoléhat jen na hmat. Prsty přejela přes náhradní oblečení a tvrdé obrysy zápisníku, než objevila obálku. Předpokládala, že jsou tam peníze pro stav nouze, a tak ji otevřela. Ukázalo se však, že je plná fotografií. Nacpala snímky zpátky do pytle a zkusila štěstí znovu. Tentokrát našla hromádku dopisů svázaných provázkem.

Teď už zoufale sáhla znovu do tlumoku. Nahmatala měkký kožený pytlík s penězi. Popadla ho a strčila do vlastního pytle.

Chystala se právě rozsvítit lucernu a pustit se do temnoty chodby, když zaslechla, jak se vrah vrací do Rolandovy kanceláře. Nedokázala odolat a rychle nakoukla škvírou mezi šatními dvířky.

Z muže stojícího nad Flemingovým tělem zahlédla jen kousek, část těžkých kožených bot a okraj dlouhého černého pláště.

„Lhal jsi mi.“ Hlas byl obtěžkaný silným ruským přízvukem. „Ale neporazíš mě tím, že bys umřel, ty mizerný starý hlupáku. Našel jsem paruky. Našel jsem kostýmy, které nosí na jevišti. Najdu ji. Objevím tu něco, co by mi napovědělo, kde je. Kostěj vždycky vyhraje.“

Postava v černém plášti přešla pokoj a zmizela z Beatricina dohledu. Slyšela, jak otevírá zásuvky, a věděla, že je jen otázka několika vteřin, než vrah zkusí dveře šatny.

„Ach, ano, už to mám,“ zasyčel vetřelec. „Jsi tady, že, ty malá mrcho? Šlápla jsi do jeho krve, ty pitomá huso. Vidím tvoje otisky. Okamžitě vylez z té šatny a já ti neublížím. Postav se mi na odpor a zaplatíš za to.“

Její otisky. *Samozřejmě*. Vůbec nepřemýšlela.

Sotva dýchala. Třásla se tak strašně, že jen stěží zavřela a zamkla těžký dřevěný panel, který vytvářel zadní část skříně. Když ho Roland instaloval, ujistil ji, že zámek i panel jsou kvalitní. Dříve či později se ten Kostěj přes vnitřní dveře dostane, ale s trochou štěstí bude mít čas, aby unikla.

Na zadní panel zabušila pěst.

„*Nemůžeš se přede mnou ukrýt. Vždycky vyhraju.*“

Rozsvítila lucernu. Zářivé světlo oživilo kamennou chodbu ďábelskými stíny.

Nadhodila si vak na rameni a rozběhla se do temnoty.

Jednou věcí si byla jistá – nikdy nezapomene na strašlivou energii, jež vířila v otiscích Kostěje.

❖ 2 ❖

O několik měsíců později...

„Je tu strašné vedro, že?“ poznamenala Maud Ashtonová. Prudce se ovívala rukou v rukavičce a druhou zvedla ke rtům sklenici limonády. „Je s podivem, že dámy na tanečním parketu neomdlí.“

„Ano, je poněkud horko,“ souhlasila Beatrice. „Ale u parketu jsou francouzské dveře otevřené do zahrady. Tanečníci se mohou osvěžit studeným večerním vzduchem. Proto zřejmě neumdlévají teplem.“

S Maud byly obě placené společnice a seděly na lavičce v klidném výklenku mimo taneční sál. Hořkost v Maudině hlase byla nepřehlédnutelná. Beatrice s ní soucítila. Strávila dnes ve společnosti druhé ženy jen krátkou chvíli, ale stačilo to, aby si vyslechla větší část Maudina nešťastného příběhu. Bylo to smutné vyprávění, ovšem nijak neobvyklé mezi těmi, které byly odsouzeny k povolání placené společnice.

Maud se jasně vyjádřila, že její osud byl horší než smrt – katastrofická ztráta společenského postavení kvůli manželově bankrotu. Po finanční krizi odplul pan Ashton do Ameriky, aby vydělal jmění na Divokém západě. Už o něm nikdy nikdo neslyšel. Maud se ocitla – sama a ve středním věku – po krk v manželových dlu-

zích. Nezbylo jí nic jiného než se stát profesionální společnicí.

Maudin svět býval kdysi jiný. Díky manželství s bohatým gentlemanem z vyšší třídy získala přístup mezi elegantní společností, již musela nyní pozorovat jen zdáli. Bývaly doby, kdy i ona nosívala přepychové róby, upíjela šampaňské a tančila až do úsvitu pod zářícími lustry. Nyní byla nucena smířit se s postavením na okraji společnosti. Profesionální společnice doprovázely své zaměstnavatelky, často vdovy či staré panny, všude – na společenské večírky, venkovské párty, přednášky a do divadel. Ale stejně jako guvernanky byly pro ostatní prakticky neviditelné.

Svět mohl být pro zchudlou ženu drsné místo, zvláště když mu čelila sama. Pokud šlo o zaměstnání, na výběr zbývalo jen pár úctyhodných profesí. Maud měla právo se na svůj osud zlobit, pomyslela si Beatrice. Ale na druhé straně – nikdo očividně nepřisahal, že ji z nějakých neznámých důvodů bude pronásledovat. Nikdo nezavraždil nevinného muže, aby ji vypátral.

„Tenhle ples snad nikdy neskončí,“ zabručela Maud. Zkontrolovala hodinky visící vedle malé lahvičky čichací soli u kabelky. „Proboha, a to je teprve půlnoc. Budeme tu nejméně do tří. A pak na další ples alespoň do pěti. Člověk by nejradši skočil z mostu. Dám si raději další doušek džinu, abych trochu oživila tuhle strašlivou limonádu.“

Sáhla do kabelky a vytáhla plochou lahvičku. Když si však nalávala do limonády džin, lahvička jí vyklouzla z prstů. Její obsah se vylil na fádni šedé sukně Beatriciných šatů.

„Ach, proboha,“ vydechla Maud. „Omlouvám se.“

Beatrice rychle vstala a vytřepala silné záhyby své toalety. „To je v pořádku. Nic se nestalo. Ty šaty jsou staré.“

Měla i novější, mnohem dražší a elegantnější toalety, ale starší šaty ve skříni si šetřila na doby, kdy pracovala na nějakém úkolu pro agenturu Flintová a Marshová.

„Jsem to ale nemotora.“ Maud vytáhla kapesníček a celkem zbytečně se snažila vysušit vlhké skvrny na šatech.

Pohroma udeřila ve zlomku vteřiny. Jediné varování, že se děje něco hodně zlého, bylo znepokojivé zamrazení na Beatricině zátylku.

Otočila se, aby očima propátrala taneční parket. Daphne Penningtonová zmizela.

Za jiných, normálnějších okolností by na tom nebylo nic až tak děsivého. Jistě by to nebylo poprvé, kdy by lehkomyšlná mladá dáma vyklouzla do zahrad kvůli několika utajeným polibkům.

Okolnosti dnešního večera se však za normální považovat ani zdaleka nedaly. Všechno bylo tisíckrát horší z toho důvodu, že muž s hůlkou a zjizvenou tváří zmizel taktéž.

Všimla si ho před pár minutami, když vycítila, že ji někdo sleduje. Okamžitě přelétla místnost pohledem, aby zjistila, kdo by se na ni mohl dívat. Najatých společnic si totiž *nikdo* zrovna moc nevšimal.

Pak se pohledem střetla se zjizveným mužem opírajícím se o hůlku z ebene a oceli. Bylo to nervy drásající setkání, protože kdesi hluboko v srdci ucítila podivný, intenzivní osten poznání. Byla si však naprosto jistá, že se s tímto mužem v životě nesetkala.

Nebyl zrovna typem, na kterého by žena snadno zapomněla. Nešlo ani tak o řeznou ránu, která mu zničila levou stranu jeho drsného, ostře řezaného obličeje, či skutečnost, že používal vycházkovou hůl. Kvůli tomu nebyl tak nezapomenutelný. Byl to spíše dojem síly, který z něho vyzařoval. Byla si docela jistá, že s jeho podivným a nesmiřitelným pohledem nic nepohne. Docela snadno si ho dokázala představit s planoucím mečem místo s holí.

Pár vteřin, během nichž se nemohla nadechnout, si ji prohlížel klidným, pronikavým pohledem. Pak, jako by byl spokojen s tím, co vidí, se zdálo, že o ni ztratil zájem. Otočil se a zmizel v prázdné chodbě. Podle nevyrovna-

ného kroku a ztuhlosti levé nohy se dalo usuzovat, že hůl není jen módním doplňkem. Opíral se o ni.

Znovu se mohla nadechnout, ale smysly zůstaly rozjištěné. Intuice jí napovídala, že toho muže s hůlkou neviděla naposledy. Ta myšlenka byla hluboce znepokojující, ale ne tak nepříjemná jako vědomí, že jakási její část se s ním *chce* znovu setkat. Říkala si, že nejspíš potřebuje zjistit, co ho na jejím převleku upoutalo. Jejím cílem přece jen bylo zůstat neviditelná.

V té chvíli se však musela soustředit na svůj úkol. Daphne a zjizvený muž nebyli jediní, kteří teď v plesovém sále chyběli. Daphnin taneční partner Richard Euston, pohledný mladý gentleman, jehož Daphne představil přítel Penningtonovy rodiny, totiž také zmizel.

Situace se neuvěřitelně rychle zhoršovala.

„Omluv mě,“ prohlásila Beatrice. „Vypadá to, že slečna Penningtonová se odebrala do salonku. Možná si natrhla šaty nebo si protancovala střevíčky. Musím se podívat, jestli nepotřebuje moji pomoc.“

„Ale co tvoje šaty,“ vykřikla Maud zoufale. „Budou zničené.“

Beatrice si jí nevšímala. Zvedla taštičku a rychle prošla chodbou.

Zničené šaty by byly pro většinu placených společnic pohromou, protože jejich škála oblečení byla omezená, ale Beatrice to dnes v noci ani trochu nezajímalo. Právě přišel čas, aby si zasloužila úžasný plat, který dostávala v agentuře Flintová a Marshová. Modlila se, aby nepřišla pozdě.

Daphne a Euston tančili poblíž francouzských dveří, když je viděla naposledy. Pravděpodobně vyklouzli z místnosti právě touto cestou.

Daphnina babička, lady Penningtonová, si na druhém konci plesového sálu povídala s ostatními dámami. Beatrice jí nemohla oznámit, co se stalo, protože by ztratila příliš drahocenného času, než by se proboujela přes dav lidí.

Beatrice si před hodinou prohlédla všechny východy ze sálu, když dorazila spolu s lady Penningtonovou a Daphne. V té době došla k závěru, že kdyby měl někdo v úmyslu Daphne zkompromitovat, jak se její babička obávala, vylákal by ten ničema svou oběť pravděpodobně do noci zahalené zahrady.

Na konci tlumeně osvětlené chodby otevřela Beatrice dveře, kterých si všimla již dříve. Vyšla do letní noci a krátce se zastavila, aby se zorientovala.

Rozlehlé zahrady obklopovala vysoká zeď. Prostor kolem terasy osvětlovalo několik barevných lucerniček, Beatrice však stála v neosvětlené části poblíž zahradnického přístřešku. Branka, jež se otevírala na úzkou cestičku za pozemky, nebyla daleko. Pokud by chtěl někdo unést mladou dívku, určitě by si tam zajistil uzavřený kočár. Terasa u plesového sálu se nacházela trochu dál od místa, kde postávala. Když bude rychlá, mohla by se k brance dostat dřív než Daphne se svým únoscem.

Když bude rychlá a jestli se ve svých závěrech nemýlí. Tolik nejistoty. Bylo docela dobře možné, že se spletla. Možná že si Daphne právě teď užívá prchavého flirtu s pohledným panem Eustonem, který jí nechce nijak ublížit.

Tím se však nevysvětlovalo zmizení zjizveného cizince. Intuice jí napověděla, že ani jeho odchod není žádná náhoda.

Odložila kabelku vedle schodiště, zvedla okraj šatů a vyndala drobnou zbraň z elegantního pouzdra za podvazkem přímo nad kolenem. Rychle vyrazila k brance uličkou tvořenou dvěma řadami vysokých živých plotů. Šedé šaty jí pomohly schovat se ve stínu.

Když se přiblížila k brance, zaslechla tlumený zvuk popudávajícího koně v uličce na druhé straně zdi.

Došla až ke konci dvojitého živého plotu a zarazila se. V měsíčním světle rozeznala, že brána je částečně pootevřená. Jak se obávala, za ní čekala rychlá drožka. U povozu bude nějaký další muž.

V tom okamžiku uslyšela tlumený dupot rychlých kroků přicházejících k ní ze zahrady. Ať už Daphne unesl kdokoliv, zmizí s ní během několika vteřin. Nedokáže se vypořádat se dvěma ničemy současně. Napadlo ji, že kdyby se jí podařilo zavřít a zamknout bránu, nemohl by ten člověk u kočáru přijít svému společníkovi na pomoc.

Rozběhla se k bráně a zavřela ji, dříve než si kočí uvědomil, co se to děje. Zatáhla zástrčku a otočila se právě ve chvíli, kdy se Richard Euston vynořil ze stínu.

Euston ji zpočátku neviděl, protože se soustředil, aby nepustil Daphne, která se udatně bránila. Ruce měla svázané před sebou a v puse roubík.

Beatrice namířila drobnou zbraň na Eustona. „Pusťte slečnu Penningtonovou, nebo budu střílet. Z téhle vzdálenosti nemohu minout.“

„Co to k čertu je?“ Euston se zprudka zarazil. Jeho překvapení se proměnilo ve vztek. „Vždyť jste jenom společnice. Co si zpropadeně myslíte, že děláte? Otevřete tu bránu.“

„Pusťte ji,“ nařídila Beatrice.

„Ať se propadnu, jestli ji nechám jít,“ vyštěkl Euston. „Vydělá mi celé jmění. Zahod'te tu hloupou pistolku. Oba víme, že spoušť nestisknete. Jste jenom placená společnice, žádná vyšetřovatelka.“

„Nikdy neblufuji,“ oznámila Beatrice.

Natáhla kohoutek a zamířila hlaveň na Eustonovu hrud'. Zdál se překvapený, že ho chce opravdu zastřelit, ale rychle se vzpamatoval a strhl Daphne před sebe, aby ji použil jako štít.

Náhle se z temnoty za Eustonem vynořil jakýsi stín. Muž ani nezahlédl ruku v černé rukavici, která se mu sevřela kolem krku a krátce stiskla.

Euston, bez dechu a bez řeči, pustil Daphne a snažil se osvobodit. Během pár vteřin však bylo po všem. V bezvědomí se zhroutil na zem.

Na druhé straně vysoké zdi zaznělo šlehnutí biče. Zaráchotila kopyta a kola kočáru na dlažebních kamenech.

Povoz uháněl v šíleném spěchu, vozka si očividně uvědomil, že se únos ošklivě pokazil.

Daphne se rozběhla k Beatrice. Obě sledovaly, jak na měsíční světlo vychází muž s ebenovo-ocelovou hůlkou. Beatrice na něho namířila zbraň.

„To se všechny placené společnice potulují po plese se zbraněmi?“ zeptal se. Jeho hlas byl temný a tluměný a překvapivě klidný, jako by byl na namířené pistole zvyklý. Jako by ji považoval za zajímavou zvláštnost.

„Kdo jste?“ zeptala se Beatrice. „Jestli si myslíte, že budete pokračovat tam, kde Euston přestal, velice se mylíte.“

„Ujišťuji vás, že nemám v úmyslu unášet slečnu Penningtonovou. Chci si promluvit s vámi.“

„Se mnou?“ V šoku na něho zírала, ucítila cosi podobného panice.

„Dovolte, abych se představil,“ pokračoval stejně klidným, bezvýrazným tónem. „Joshua Gage, k vašim službám. Máme společné přátele v Lantern Street.“

Téměř ji přemohl příval úlevy. Nenarážel na její působení na Flemingově Akademii okultismu. Tady šlo o Lantern Street. Přiměla se soustředit, vzpomenout si, zda se někdy setkala s někým jménem Gage během své práce pro paní Flintovou a Marshovou. Na nic však nepřišla.

„Koho v Lantern Street znáte?“ zeptala se opatrně.

„Vaše zaměstnavatelky, paní Flintová a paní Marshová, se za mne mohou zaručit.“

„Naneštěstí není ani jedna z nich příhodně po ruce, aby nás představila,“ podotkla.

„Možná pomůže tohle.“ Sáhl do kapsy kabátu a vytáhl kartičku. „Chápu, že to v měsíčním světle nepřečtete, ale když se vrátíte do sálu, jistě bude vše v pořádku. Jestliže se ráno stavíte v Lantern Street, paní Flintová a paní Marshová rozpoznají znak. Povězte jim, že Kurýr pana Smithe posílá své pozdravy.“

„Kdo je pan Smith?“

„Můj někdejší zaměstnavatel.“

Zaplavil ji zvláštní pocit, přejel jí přes smysly. Najednou měla znepokojující neblahé tušení, že když si ten lístek vezme, změní se jí život způsobem, jaký si ani nedokáže představit. Nebude pro ni žádná cesta zpět. *Jak směšné*, pomyslela si.

Opatrně postoupila pár kroků po vlhké trávě a vytrhla mu kartičku z prstů. Na okamžik se oba dotýkali krepového bílého papíru současně. Po zátylku jí přejel pocit uvědomění, jako by dostala zásah elektrickým proudem. Pomyslela si, že je to jenom její představitivost, ale nedokázala se zbavit intuitivní jistoty, že se jí svět právě obrátil vzhůru nohama. Měla by být zneklidněná, možná vyděšená. Místo toho byla nevysvětlitelně *vzrušená*.

Vzrušená hlupačka, pomyslela si. Ani v nejmenším nepochybovala, že Kurýr pana Smithe je velice nebezpečný muž.

Mrkla na kartičku. Stálo na ní jméno – pravděpodobně toho záhadného pana Smithe –, ale v měsíčním světle ho nerozluštila. Protože neměla rukavičky, ucítila vystupující otisk symbolu. Zaváhala a pak strčila vizitku do kapsy šatů.

„Ráno je ještě daleko a dnes v noci je třeba učinit jistá rozhodnutí,“ oznámila autoritativním hlasem. Nebo se o něj alespoň snažila.

Ucítila, jak se rovnováha sil mezi ní a panem Gagem posunuje. To nebyl zrovna dobrý obrat událostí. Jediný chybný krok a Beatrice si byla jistá, že by nad situací převzal plnou kontrolu, tedy za předpokladu, že už se tak nestalo. Tohle byl její případ a za Daphne nesla zodpovědnost. Musí vše udržet pevně v rukou.

„To je vskutku pravda, ale podrobnější vysvětlování by zabralo více času, než máme k dispozici,“ namítl Joshua.

„Musíte slečnu Penningtonovou odvést do sálu dříve, než začnou řeči.“

Měl pravdu. Daphne byla její hlavní prioritou. Záhada pana Gage musí počkat. Měla by se rozhodnout, a to okamžitě.

„Dnes v noci mi zřejmě musí vaše tvrzení, že se znáte s majitelkami agentury Flintová a Marshová, stačit jako doporučující posudek,“ konstatovala.

„Děkuji vám.“ Joshua zněl pobaveně.

Sklonila pistoli a odvrátila se, aby si diskrétně nadzvedla spodničky. Malou zbraň vrátila do pouzdra a spustila si šaty.

Když se narovnal, zjistila, že ji Daphne fascinovaně sleduje. Stejně tak Joshua, ruce opřené o rukojeť hůlky. Ve tváři měl nečitelný výraz, měla však zvláštní tušení, že se mu docela líbí, když tu pobíhá ozbrojená.

Většina mužů by byla šokovaná, pomyslela si. Byli by zděšení.

Soustředila se na vyndání roubíku z Daphniných úst a rozvázání rukou.

„Slečno Lockwoodová,“ hlesla Daphne, když mohla konečně promluvit. „Nevím, jak vám mám poděkovat.“ Obrátila se na Joshuu Gage. „A vám, pane. V životě jsem se tolik nebála. Když si pomyslím, že babička měla celou tu dobu pravdu, že mě chtěl někdo opravdu zkompromitovat. Ani ve snu by mě nenapadlo, že by to mohl být pan Euston. Zdálo se, že je to vážený gentleman.“

„Už je po všem,“ řekla jí Beatrice jemně. „Nejdou na vás mdloby?“

„Dobrý bože, nehodlám omdlít.“ Daphnin úsměv byl roztřesený, ale odhodlaný. „Nemám v úmyslu poddat se takové slabosti, když jsem vás sledovala, jak mě bráníte se zbraní v ruce. Jste pro mne velkou inspirací, slečno Lockwoodová.“

„Děkuji vám, ale obávám se, že pan Gage má pravdu,“ namítla Beatrice. „Musíme se okamžitě vrátit do tanečního sálu, aby nevznikly žádné řeči. Dámská pověst je velice křehká věc.“

„Mé šaty jsou v pořádku, ale obávám se, že taneční střevíčky jsou zničené,“ hlesla Daphne. „Jsou promočené a zamazané od trávy. Všichni poznají, že jsem právě strávila drahnou dobu v zahradě.“

„Právě proto s sebou nosí společnice, které doprovázejí mladé dámy na plesy, náhradní pár střevíčků,“ prozradila Beatrice. „Jsou v mé tašce. Pojd'te, musíme si pospíšet.“

Daphne vyrazila za ní, ale pak se zastavila a podívala se na Richarda Eustona ležícího v bezvědomí. „Ale co provedeme s ním?“

Joshua se nepatrně pohnul ve stínu. „Nedělejte si starosti, slečno Penningtonová. Postarám se o něho.“

Daphne zděšeně ztuhla.

„Nesmíte ho předat policii,“ namítla. „Pokud to uděláte, propukne strašný skandál. Maminka a tatínek mě pošlou na venkov, kde se budu muset provdat za jistého tlustého vdovce, který by mohl být mým dědečkem. Takový osud je horší než smrt.“

„Euston se k policii nedostane,“ slíbil Joshua. „Jedno-duše zmizí.“

„Ale jak by se to mohlo stát?“ podivila se Daphne. „Patří do vyšší společnosti.“

Joshua se zadíval na Beatrice. „Nemyslíte, že byste si měla se slečnou Penningtonovou pospíšet?“

Bylo jí úplně fuk, jestli Euston zmizí navždycky, pomyslela si Beatrice, ale skutečnost, že si byl Joshua sám sebou tak jistý, ji více než znervózňovala. V současné chvíli však měla jiné problémy. Na vrcholku seznamu stála záchrana pověsti Daphne Penningtonové.

„Máte docela pravdu, pane Gagi,“ prohlásila. „Pojďme, Daphne.“

Vyrazila k postranním dveřím do domu.

„Později, slečno Lockwoodová,“ řekl za ní Joshua Gage tiše.

Nedokázala se rozhodnout, zda ta slova představovala hrozbu, či slib.

Za chvíli už stála ve výklenku s lady Penningtonovou, drobnou, elegantní, šedovlasou ženou, a sledovala, jak Daphne tančí na parketu s dalším mladým gentlemanem.

V nových tanečních střevíčkách jí zářily oči tajemstvím a vzrušením, vypadala úchvatně.

„Jen se na ni podívejte,“ prohlásila lady Penningtonová hrdě. „Člověk by nepoznal, že se ji před dvaceti minutami někdo pokusil unést, aby ji zkompromitoval. Jen o vlásek unikla zničené pověsti.“

„Vaše vnučka je velice statečná dívka,“ prozradila jí Beatrice. „Spousta slušně vychovaných dam by se po tak blízkém kontaktu s katastrofou nedokázala vzpamatovat a vrátit se na taneční parket, jako by se vůbec nic nepříhodilo.“

„Daphne je po mé rodině,“ prohlásila lady Penningtonová s ledovým uspokojením.

Beatrice se usmála. „Určitě ano, madam.“

Lady Penningtonová se na ni zadívala přes monokl se zlatou rukojetí. „Dnes večer jste mou vnučku zachránila, slečno Lockwoodová. Jsem navždy vaším dlužníkem. Vaše zaměstnavatelky v Lantern Street mě ujistily, že jste za své služby skvěle placena, ale ráda bych vám prozradila, že vám zítra zašlu drobný osobní dar, který, jak doufám, přijmete jako vyjádření mé vděčnosti.“

„Děkuji vám, ale není to nutné.“

„Nesmysl, trvám na tom. Už se o této záležitosti nebudeme bavit.“

„Poděkovat byste měla i sama sobě, madam,“ řekla Beatrice. „Kdybyste nepojala podezření a nekontaktovala agenturu, tato záležitost by nabrala úplně jiný směr.“

„Reagovala jsem jen na základě pocitu, který mě přepadl před několika dny,“ namítla lady Penningtonová. „Ale nešlo o nic konkrétního.“

„Myslím, že takovým věcem se říká ženská intuice, madam.“

„Jak myslíte, každopádně jsem *věděla*, že Euston není tím, za koho se vydává, ale rozhodně se mu podařilo zakrýt svou pravou povahu a stav svých financí. Daphniini rodiče se jím nechali úplně ošálit. Moje vnučka je dě-

dičkou velkého majetku. Kdyby se Eustonovi podařilo ji zkompromitovat, nastal by obrovský skandál.“

„Finance v rodině však kontrolujete vy,“ dodala Beatrice. „Podle toho, jak jsem vás v minulých dnech poznala, nevěřím, že byste trvala na tom, aby si Daphne Richarda Eustona vzala, i kdyby ve svém plánu uspěl.“

„Ne, samozřejmě že ne.“ Lady Penningtonová se otřásla. „Euston šel jasně jenom po jejích penězích. Já jsem se provdala z podobných důvodů a ujišťuji vás, že bych své vnučce tak ďábelskou zkušenost nepřála. Mohu jen děkovat vyšší moci, že můj manžel měl tu slušnost, že se nechal zabít při nehodě na závodech před několika lety. Každopádně Daphnina pověst by byla v troskách, kdyby se Eustonovi jeho lest dnes v noci zdařila. Už nikdy by nemohla do společnosti.“

„Zdála se vyděšená možností, že by byla poslána na venkov. Obávala se, že se bude muset provdat za jakousi osobu, kterou popsala jako vdovce s nadváhou, jenž by mohl být jejím dědečkem.“

„Lord Bradley.“ Lady Penningtonová si odfrkla. „Ano, usilovně jsem se snažila postrašit ji v naději, že se bude zde ve městě chovat uvědoměleji. Je to velice energická mladá dívka.“

„I v tomto ohledu je očividně po vás, madam.“

„To ano.“ Lady Penningtonová se přestala usmívat. Rty stáhla do pevné linky. „Nedovolím však, aby měla kvůli své povaze zničený život. Jste si jistá, že Euston už nebude představovat problém?“

Beatrice vyndala z kapsy navštívenku a znovu si ji prohlédla. Na kartičce jednoduše stálo pan Smith. Reliéf znaku představoval elegantně vyvedený obrázek erbu se lvem.

Vybavila si jistotu v hlasu Joshuy Gage, když ji ujišťoval, že Euston zmizí z povrchu zemského.

„Něco mi napovídá, že Richard Euston už vaši rodinu nebude obtěžovat,“ prohlásila.

❖ 3 ❖

Joshua zaťal zuby před ochromující bolestí v levé noze a vytáhl otřeseného Eustona do kočáru.

Henry, s tváří zastíněnou hluboko posazeným kloboukem a zvednutým límečkem kabátu, se na něho zadíval ze sedátka.

„Jste si jistej, pane, že vám nemám trochu pomoci?“ zeptal se.

„Kde jste byl, když jsem toho ničemu musel před pár minutami odnést ze zahrady a touhle uličkou?“ zeptal se Joshua.

„Netušil jsem, že se budeme muset dneska v noci zbavit nějakýho těla, pane. Jako za starejch dobrejch časů, hm?“

„Není mrtvý. Každopádně zatím ne. A ne, tohle není jako za starých dobrých časů.“

„Jak myslíte, pane. Kam ho odvezem?“

„Na pěkné tiché místo poblíž doků, kde si spolu budeme moci v soukromí pohovořit,“ prozradil Joshua.

„Aha, takže si půjde zaplavat, až si s ním popovídáte, hm?“

„To záleží na odpovědích, které z něj dostanu.“

Joshua upustil svoje břemeno na sedátko a opatrně se usadil na kožené sedadlo naproti. Nohou mu projelo další bodnutí bolesti, když se natáhl, aby uchopil kliku dveří.

„Zpropadená noha,“ zabručel. Ale mluvil šeptem.

Opět přestával vnímat jasně. Pomalu se nadechl a zapojil léta tréninku, aby se oprostil od hlodavé bolesti. Když znovu získal sebekontrolu, popadl dveře a zabouchl je.

Euston zasténal, ale oči neotevřel.

Joshua uchopil rukojeť hůlky a druhým koncem dvakrát zabušil na střechu kočáru. Vůz se rozjel kupředu.

Uvažoval, jestli je maska ze šály stále nutná, a usoudil, že ne. Lampičky v kočáru byly zhasnuté a závěsy zatažené až na úzkou škvírku v jednom z oken. Ta trocha světla, co se do kočáru dostala, dopadala na Eustonovu tvář, ne na jeho. Už dávno se naučil, jak zůstat ve stínech.

Opřel se o opěrátko a zamyslel se nad tím, jak se jeho pečlivě promyšlené plány zhroutily kvůli nenadálým událostem, zvláště kvůli neočekávaným činům slečny Beatrice Lockwoodové.

Dnes v noci neměl v úmyslu pomáhat zhatit pokus o únos. Od počátku byla jeho kořistí Beatrice. Všechno však vzalo neočekávaný obrat.

Uvažoval, co se o ní během jejich velice krátkého setkání dozvěděl. Mluvil s ní v té zahradě jen pár minut, ale na posouzení charakteru mu vždycky stačilo málo. V minulosti na této schopnosti často závisel jeho život. Jeho intuice v těchto záležitostech však nebyla neomylná. Zraněná noha a jizva byly důkazem, že když se spletl, mělo to dalekosáhlé následky. Pro Kurýra neexistovalo nic polovičatého.

Jedním si však byl v případě Beatrice Lockwoodové jistý: bude představovat mnohem větší problém, než očekával.

Nepřítomně si masíroval bolavou nohu, zatímco o Beatrice uvažoval. Jeho počáteční dojem se dal shrnout do jediného jména, pomyslel si. *Titanie*. Stejně jako mytologická královna víl v Shakespearově *Snu noci svatojánské* byla Beatrice živelná síla, s níž se muselo počítat.

Modré oči barvy mořské laguny, líbezné rysy a zdání křehké nevinnosti ho ani na okamžik neošálily. Ani ty ne-moderní šaty. Kdysi dávno se naučil dívat se pod povrch převleků. Beatrice byla úchvatná herečka – a on plně oceňoval její vrozené nadání –, ale jeho neoklamala.

Přesto ho však překvapila, to se jí opravdu podařilo. Nebyl si jistý, jak se ohledně této ojedinělé skutečnosti cítil. Z nějakého důvodu měl pocit, jako by se v něm probudilo cosi, co celé roky schovával hluboko v sobě. Bylo to očekávání. Těšil se na další setkání s Beatrice Lockwoodovou. A to nebylo moc dobré.

Nejdřív ale musí dokončit práci, která mu tak nenadále spadla do klína.